

52. Što je bio Milanski edikt?

54 pitanja i odgovora o Isusu Kristu, pripremljenih od tima katoličkih teologa sa sveučilišta Navarra. Ovo je pitanje br. 52: „Što je bio Milanski edikt?"

24.11.2011.

Prethodna pitanja

U ranom četvrtom stoljeću, kršćani su ponovo bili strašno progonjeni. Car Dioklecijan zajedno sa Galerijem naredili su 303 godine u povijesti poznati „veliki progon“. Pokušali su

povratiti jedinstvo carstvu, kojemu je prijetnja bila nezaustavljivo širenje kršćanstva, po njihovom mišljenju. Između ostalih stvari naredili su rušenje kršćanskih crkava, spaljivanje primjeraka Biblije, predstavnike crkvenih vlasti slali u smrt, zabranili kršćanima obavljanje javnih službi i oduzli im građanska prava, pod prijetnjom smrti prisiljavali ih činiti žrtve drugim božanstvima, itd.

S obzirom na neučinkovitost tih mjera da se iskorijeni kršćanstvo. Galerije je iz razloga ublažavanja političkih prilika donio 30. travnja 311. godine dekret o indulgenciji pa su progonstva kršćana prestala. Kršćanima se priznaje pravo postojanja i sloboda okupljanja i gradnja svetišta.

U međuvremenu, Konstantin je bio izabran za cara na Zapadu Nakon što je porazio Maksencija 312 godine.

Tijekom mjeseca veljače iduće godine sastao se sa carem Istoka Licinijem. Između ostalih stvari raspravljali su i o kršćanima i dogovorili su se donijeti nova povoljnija pravila za kršćane. Rezultat toga sastanka je poznati „Milanski edikt“. Iako vjerojatno nije bio izdan formalno u Milanu od ta dva cara. Ono što je dogovoreno tamo znamo preko edikta što ga izdaje Licinije za Istočno Carstvo. Do nas je taj tekst došao po pismu napisanom pokrajinskim upravama koji je sakupio Eusebije Cezarejski (Povijest crkve, 10.5) i Laktancije (De mortibus persecutorum 48). U prvom dijelu se donosi načelo slobode vjere za sve građane i kao rezultat toga se i izričito navodi kršćanima pravo da uživaju u toj slobodi. Edikt je dopustio svima slobodno prakticiranje svoje vjere, ne samo kršćanima, bez obzira koja to bila. U drugom dijelu se naređuje povrat oduzetih prostora za okupljanja i

bogoslužja, kao i druge nekretnine, koje su bile konfiscirane od rimskih vlasti i prodane pojedincima za posljednjeg progona.

Daleko od pridavanja kršćanstvu istaknutijeg mjesta, ediktom se želi pridobiti blagonaklonost svih božanstava u raznim oblicima u kojima se pojavljuju, u skladu sa sinkretizmom koji je tada prakticirao Konstantin. koji je, unatoč favoriziranja Crkve, nastavio neko vrijeme klanjati se Nepobjedivom Suncu (Sol Invicto). U svakom slučaju, poganstvo prestaje biti službena religija Carstva i Edikt dozvoljava kršćanima uživanje istih prava kao i drugim građanima. Od tada, Crkva je postala dozvoljena vjera i primila pravno priznanje od Carstva , što joj je omogućilo brz procvat.

Bibliografía: R. Jiménez Pedrajas, "Milán, Edicto de", en GER XV, Rialp,

Madrid 21979, 816-817; M. Forlin Patrucco, "Edicto de Milán", en *Diccionario Patrístico y de la Antigüedad Cristiana* (ed. A. di Berardino), Sígueme, Salamanca 1991, 664; A. Frascchetti, *La conversione. Da Roma pagana a Roma cristiana*, Laterza, Bari 1999.

Juan Chapa

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/52-sto-je-bio-milanski-
edikt/](https://opusdei.org/hr-hr/article/52-sto-je-bio-milanski-edikt/) (19.03.2026.)